

DIRECTORA
ESTHER VERA

DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

DIRECTORA D'INNOVACIÓ I NOUS NEGOCIS
GEORGINA FERRI

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ,
CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
FRANCINA BOSCH
POLÍTICA
MAIOL ROGER
INTERNACIONAL
MÓNICA BERNABÉ

ECONOMIA

ÀLEX FONT

SOCIETAT

ELENA FREIXA

DEBAT

TONI GÜELL

CULTURA

LAURA SERRA

MÈDIA

ÀLEX GUTIÉRREZ

ESPORTS

TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID

DANI SÁNCHEZ UGART

LLENGUA

ALBERT PLA

FOTOGRAFIA

XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT

FERRAN RODÉS

CONSELLER DELEGAT

SALVADOR GARCIA RUIZ

DIRECTOR FINANCER

XAVIER LINARES

DIRECTORA DE MÀRQUETING

MARIA LLAMBÍ

DIRECTOR COMERCIAL

SERGI GERMÁN

DIRECTOR DE NEGOCI

ORIOL CANALS

DIRECTOR DE TECNOLOGIA

MARC CAMPRDON

C/ DIPUTACIÓ, 119

08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL

SUBSCRIPTOR:

93 275 11 10

subscripcions@ara.cat

TEXT LEGAL

Edició de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades:

A l'article "El regnat europeu del Voltregà passa per Manlleu", publicat ahir, es deia que Anna Romero era l'única jugadora de l'actual plantilla del CP Voltregà amb cinc Copes d'Europa. No és l'única: la jugadora en actiu Cristina Barceló també n'ha guanyat cinc amb el Voltregà.

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

La intransigència dels transigents

En començar l'any 2007, Sean O'Callaghan va fer una conferència al Birkbeck College de la Universitat de Londres. Una dècada enrere havia publicat *The informer: the true life story of one man's war on terrorism*, les memòries dels seu pas per l'IRA, primer com a paramilitar i després com a informador del govern irlandès amb la missió de fer fracassar els plans de l'organització terrorista.

O'Callaghan va explicar que el que l'havia fet passar de fomentar la violència a voler contribuir a eliminar-la per sortir de la bogeria sectària en la qual estava immers era haver deixat de mirar els seus oponents com *els altres* per passar a veure'ls no pas com una massa uniforme sinó com a persones individualitzades. Un exercici que sembla molt simple però que és complicadíssim dur a la pràctica.

El que va esdevenir en els anys dels Troubles nord-irlandesos no és gens equiparable al cas català actual, però l'exemple d'O'Callaghan il·lustra bé cap on deriva un conflicte i les dificultats per sortir-ne o, tan sols, per conviure-hi a mesura que s'emboïca la troca i l'oponent deixa de ser un nom concret per esdevenir la representació de totes les qualitats abjectes possibles.

A Catalunya fa mesos que es configuren –dirigents polítics i altaveus treballen perquè sigui així– dos blocs irreconciliables: l'independentista i el constitucionalista / unionista / "del 155". En cadascun hi ha partits, com és el cas de Ciutadans, amb un discurs tan extrem que fins guanyant les eleccions són incapaços d'articular majories parlamentàries per governar. De retruc, l'enúig per aquesta incapacitat de teixir aliances (mai no assumida com a pròpia) contribueix a radicalitzar encara més els seus plantejaments.

Quan un partit s'autolimita a cercar acords només amb aquells que concep com a semblants entra en una dinàmica competitiva amb les formacions del seu entorn per demostrar als votants potencials compartits que només els seus membres són dignes de l'ideal que es defensa i que fora no hi ha res més que els erms de Mordor.

Una formació amb punts de contacte amb altres partits que d'entrada no consideri del seu bàndol, com per exemple ERC amb els comuns i el PSC, en la competi-

JOAN ESCULIES

ESCRITOR I HISTORIADOR

ció dins del bloc sempre té les de perdre. O les de guanyar, però només si radicalitza més i més el seu discurs. És evident, doncs, que el que convé a un partit amb posicions extremes, sense punts de frontera fora del bloc, és fer campanya constant perquè els membres de les formacions germanes d'ideal no gosin parlar amb *els altres* perquè és només dins el bloc que la formació dura pot vèncer.

Si les formacions de frontera entren en aquest joc, cadascun dels blocs genera una escalada discursiva interna que fa que, dia rere dia, la possibilitat de trobar punts de

comunió amb *els altres* sigui menor. No cal tenir coneixements d'història o de ciència política, només sentit comú, per comprendre que aquesta dinàmica no permet una solució del conflicte en termes d'acord.

Per a qualsevol membre d'una formació d'un bàndol o de l'altre el més còmode és repetir consignes buides, adoptar un posat ferm i doblar apostes. En això, encara que en aparença hom sigui molt estrident, no hi ha cost, és el més segur i per fer-ho no cal gastar matèria grisa. El risc però també la possibilitat d'una solució, per contra, es troba en anar a cercar punts d'entesa amb *els altres* –sense que això impliqui renunciar a l'objectiu final propi.

A ningú se li escapa que venen dies molt complexos, sobretot segons quin sigui el resultat de les eleccions espanyoles i la sentència del Suprem. Amb tot, per perviure, el catalanisme ha de trobar les persones i la forma d'avançar plegats. El seu corrent majoritari avui, l'independentisme, no pot prescindir d'arribar a acords i governar –l'àmbit municipal pot ser un bon terreny per explorar-ho– amb el catalanisme no in-

dependentista dels comuns i el PSC. Igual que aquestes formacions, en especial el socialisme, difícilment podran enfortir l'autogovern de Catalunya amb pactes amb partits no catalanistes.

Els partits de frontera s'han d'oblidar dels blocs i arriscar-se, aguantar el xàfec, trobar-se, parlar, sortir de les reunions i llançar uns quants renecs, però tornar a la taula. Entendre que en més grau o menys tothom s'ha equivocat, que encara s'equivocaran més i que uns quants ja ho paguen ben car. Aquest és el camí més difícil, però només la intransigència en la seva posició dels qui estan disposats a transigir, a deixar de veure, com O'Callaghan, *els altres* com un tot uniforme aconseguirà que Catalunya mantingui i amplii (fins on sigui) l'autogovern.

En cas contrari, serà més fàcil que d'aquí uns anys arribi un agent internacional

per imposar una solució de govern d'estil consociacional com el de l'actual Assemblea d'Irlanda del Nord –ideada per a societats dividides i basada en la proporcionalitat de representació dels distints grups o blocs, amb vetos i exigència de majories qualificades per desenvolupar polítiques– que no pas per contribuir a celebrar una consulta pactada.

GETTY

Els partits de frontera s'han d'oblidar dels blocs i arriscar-se, aguantar el xàfec, trobar-se, parlar, llançar uns quants renecs, però tornar a la taula